

Harfa męskim okiem

Carlos Roberto Peña Montoya, Juliusz Wesołowski – harfy

Program

Johann Sebastian Bach (1685–1750)

Schafe können sicher weiden – aria z kantaty *Was mir behagt, ist nur die muntre Jagd* BWV 208 (oprac. S. Pack) [4']

Henry Purcell (1659–1595)

Two in One Upon a Ground (oprac. G. Saulyte) [3']

César Franck (1822–1890)

Prélude, Fugue et Variation op. 18 (oprac. D. Owens) [12']

Enrique Granados (1867–1916)

Andaluza oraz *Oriental* ze zbioru *Doce danzas españolas* op. 37 (oprac. C. Salzedo, C.R. Peña Montoya, J. Wesołowski) [9']

Pietro Mascagni (1863–1945)

Intermezzo z opery *Rycerskość wieśniacza* (oprac. C.R. Peña Montoya, J. Wesołowski) [4']

Maurice Ravel (1875–1937)

Moja matka gęś – suita orkiestrowa (oprac. J.B. Escosa) [16']

I. *Pawana Śpiącej Królowny*

II. *Tomcio Paluch*

III. *Brzydulka, cesarzowa pagód*

IV. *Rozmowy Pięknej i Bestii*

V. *Zaczarowany ogród*

Tańce z krajów Ameryki Łacińskiej (oprac. C.R. Peña Montoya, J. Wesołowski) [9']

Indré Stakvilė Ehrhardt (ur. 1975)

Stellae in coelo [3']

Iso Vuorijärvi [6']

Harfa jest instrumentem dość rzadko pojawiającym się w roli solowej. Zazwyczaj jedynie uatrakcyjnia brzmienie wielkiej orkiestry symfonicznej, ustępując pod względem siły brzmienia wielu innym instrumentom. Podwójny recital w wykonaniu dwóch wybitnych wirtuozów harfy, **Carlosa Roberta Peñi Montoyi** oraz **Juliusza Wesołowskiego**, będzie pokazem możliwości brzmieniowych tego chordofonu.

Wieczór rozpoczną dwa utwory napisane przez wybitnych kompozytorów epoki baroku. *Schafe können sicher weiden* (Owce pasą się bezpiecznie) to popularna, pogodna i liryczna aria ze świeckiej kantaty *Was mir behagt, ist nur die muntre Jagd* (Co mnie cieszy to tylko żwawe łowy) BWV 208 autorstwa Johanna Sebastiana Bacha. W oryginale jest to ogniwo, w którym główna linia melodyczna powierzona została sopranowi. Dzieło to, zwane „kantatą myśliwską” lub „łowiecką”, powstało z okazji przypadających 23 lutego 1713 roku trzydziestych pierwszych urodzin księcia Christiana von Saxe-Weissenfelsa.

Spokojem i dostojnością charakteryzuje się *Two in One Upon a Ground* Henryego Purcella, będące stylizacją chaconne, czyli hiszpańskiego tańca w metrum trójdzielnym. Dzieło pochodzi z trzeciego aktu tragikomicznej semi-opery *Dioclesian*, wystawionej w 1690 roku w Londynie, a jego kompozytor cieszył się tak wielkim uznaniem wśród współczesnych, że określili go oni mianem Orpheus Britannicus, brytyjskiego Orfeusza. Wykonanie *Prélude, Fugue et Variation* op. 18 Césara Francka przeniesie publiczność do epoki romantyzmu. Ta napisana w 1862 roku kompozycja jest łagodna i pełna liryzmu. Otwiera ją liryczne preludium oznaczone *andantino cantabile* z oznaczeniem ekspresji *dolce, espressivo* („śłodko, ekspresyjnie”). Końcowy odcinek wstępu grany jest *lento* i *fortissimo* – otwierają go potężne akordy, po których następują ozdobne, wznoszące odcinki. Fuga jest szybsza, utrzymana jest bowiem w tempie *allegretto ma non troppo*, jest jednak, podobnie jak preludium, śpiewna i łagodna w wyrazie. Dzieło wieńczy wariacje, w których Franck powrócił do zasadniczego tempa, *andantino*.

W zupełnie inny świat zabiorą słuchaczy dwa krótkie dzieła mało u nas znanego i rzadko wykonywanego hiszpańskiego kompozytora Enrique Granadosa. Twórca ten znany jest przede wszystkim jako autor suity fortepianowej *Goyescas* op. 11 inspirowanej obrazami Francisca Goi. Doskonale rozwijającą się karierę tego artysty przerwała nagle śmierć. Granados i jego żona zginęli, kiedy okręt SS Sussex został storpedowany przez niemiecką łódź podwodną podczas rejsu z Folkstone do Dieppe. *Oriental* i *Andaluza* pochodzą ze zbioru *Doce danzas españolas* (Dwanaście tańców hiszpańskich), w którym twórca w nadzwyczaj udany sposób włączył elementy muzyki hiszpańskiej do swego języka muzycznego. *Intermezzo* to najbardziej znany fragment orkiestrowy z opery *Rycerskość wieśniacza*. Autorem tego

dzieła jest Pietro Mascagni, jeden z czołowych przedstawicieli weryzmu w muzyce włoskiej przełomu XIX i XX wieku. Wspomniane dzieło było jego pierwszą operą. Prawykonanie, które miało miejsce w Rzymie w 1890 roku, od razu przyniosło twórcy i dziełu ogromną popularność, której nie udało się osiągnąć żadnemu innemu utworowi tego kompozytora. Podczas koncertu zabrzmiał także *suita Moja matka gęś* Maurice'a Ravela, czyli jedno z najbardziej znanych dzieł opartych na baśniach. Powstało ono w latach 1910–1911 z myślą o dzieciach przyjaciół kompozytora, Jeanie i Mimi Godebskich, wnukach polskiego rzeźbiarza Cypriana Godebskiego. Tytuł wskazuje jako źródło inspiracji zbiór Charlesa Perraulta *Contes de ma Mère l'Oye (Bajki Babci Gąski)* z 1697 roku. Suita, w oryginale przeznaczona na fortepian na cztery ręce, prędko doczekała się wersji orkiestrowej, która stała się jednym z najpopularniejszych dzieł Ravela. Składa się na nią pięć części. Otwiera ją utrzymana w powolnym tempie marzycielska *Pavane de la Belle au bois dormant (Pawana Śpiącej Królowejny)*. *Petit Poucet (Tomcio Paluch)* przedstawia błądzenie tytułowego bohatera po lesie, zawiera także zabawną imitację śpiewu ptaków, które zjadają zostawione przez niego okruszki chleba mające wskazywać mu drogę. Oba te ogniwa zainspirowane zostały baśniami Charlesa Perraulta. Kolejna część to brzącająca orientalnie, dzięki zastosowaniu skali pentatonicznej, *Laideronnette, impératrice des pagodes (Brzydulka, cesarzowa pagód)*. Ravela zainspirowała tu baśń autorstwa „rywalki” Perraulta, Madame d'Aulnoy. *Les entretiens de la belle et de la bête (Rozmowy Pięknej i Bestii)* oparte jest na dziele Gabrielle-Suzanne de Villeneuve. Ostatnia część to pełen przepychu *Le jardin féerique (Zaczarowany ogród)*, jedyne ogniwo niemające związku z konkretną baśnią. Niezwykła inwencja melodyczna, barwna i sugestywna orkiestracja oraz specyficzny, oniryczny nastrój tej muzyki sprawiły, że wciąż czaruje ona nowe pokolenia słuchaczy. W programie recitalu znalazły się także tańce z krajów Ameryki Łacińskiej w opracowaniu Montoyi i Wesołowskiego.

Na zakończenie koncertu zabrzmiały zaś dwa utwory współczesnej litewskiej kompozytorki Indrė Stakvilė Ehrhardt. Będą to pogodne, refleksyjne *Stellae in coelo* oraz motoryczne i pełne energii *Iso Vuorijärvi*.

Oskar Łapeta

Organizator:

NFM – instytucja kultury miasta Wrocławia współprowadzona przez:

Wrocław miasto spotkań

